

Daan Smit was een doodgewone jongen. Een heel normale, onopvallende jongen. Zijn naam straalde dat ook al een beetje uit: Daan Smit. Een doodgewone, onopvallende naam die best vaak voorkwam. Al kwam hij misschien iets minder vaak voor dan de naam van zijn vader. Die heette Jan Smit.

De elf jaar oude Daan was niet de enige in het gezin die zo gewoon was. Het hele gezin was gewoon. Zijn ouders waren een best aardig stel met een best aardige baan, en Daan hield van hen. Maar ze waren in alles gewoon heel erg doorsnee. Zijn vader werkte

op een kantoor waar hij een kantoorbaan had. Wat dat precies inhield, wist Daan niet, en zijn vader legde het hem ook nooit uit, omdat het allemaal niet zo spannend of bijzonder was. Heel gewoontjes dus.

Zijn moeder, Janneke Smit, was manager bij een verpakkingsbedrijf. Daan wist niet echt wat ze daar verpakten. Een of andere vis of zo. Diepgevroren vis. Of misschien gewoon vis. Maar ook zijn moeder wist dat uitgebreide verhalen over haar werk hem niet echt zouden boeien. En zo kwam het dat hij niet zo goed wist wat voor vis daar werd verpakt en op welke temperatuur.

Daans moeder werkte op dit moment trouwens niet, want ze moest voor een baby zorgen. En wel voor Lola, Daans tien maanden oude zusje. Je zou verwachten dat zij ook heel gewoontjes is. En dan heb je nog gelijk ook. Maar laten we eerlijk zijn: het is voor baby's ook best lastig om niet gewoontjes te zijn. Als het om buitengewone baby's gaat, zijn er eigenlijk maar twee baby's te bedenken: Jack-Jack uit *The Incredibles* en de Boss Baby uit *Boss Baby*. Dat zijn er

dus niet heel veel. Zelfs in films en op tv doen baby's niet veel meer dan liggen, huilen, eten, poepen en plassen. En dat zijn zo'n beetje de doodnormaalste dingen die een mens kan doen.

Daan was in alle andere opzichten ook heel gewoon. Hij was niet de beste van de klas, maar ook niet de slechtste. Hij was niet heel goed in sport, maar ook niet heel slecht. Hij was niet populair, maar

hij had wel vrienden. Twee heel goede vrienden zelfs: Bo en Esmar. Hij zat op een heel normale school die Basisschool Kreupelwoud heette. Oké, tijd om iets op te biechten (al is het mogelijk geen echt schokkende onthulling als je een van mijn eerdere boeken hebt gelezen): Kreupelwoud wás inderdaad een heel normale school, maar niet alle leerlingen daar waren even gewoon. Of, beter gezegd, er waren wat leerlingen die iets heel ongewoons hadden meegemaakt. Er waren nogal wat magische of bijna-magische dingen voorgekomen in het leven van andere leerlingen. Wat het voor Daan alleen maar erger maakte, want hij had de verhalen van al die bijzondere gebeurtenissen wel gehoord (al wist hij niet goed wat hij ervan moest geloven), en toch voelde de school helemaal niet zo bijzonder.

En zijn leven hier op school was al helemaal niet buitengewoon, want hem was nog nooit iets bijzonders overkomen.

Maar op een dag... gebeurde er dus wél iets bijzonders. Met Daan Smit. Iets heel buitengewoons.